

Co je „koalice ochotných“, Označení „ad hoc“ partička států, které vojensky podpořily nezákonnou agresi USA vůči Iráku

infokuryr.cz/n/2024/03/09/co-je-koalice-ochotnych-oznaceni-ad-hoc-particka-statu-ktere-vojensky-podporily-nezakonnou-agresi-usa-vuci-iraku/

Co je „koalice ochotných“, to už víme. První taková vznikla na jaře 2003 a označovala „ad hoc“ partičku států, které vojensky podpořily nezákonnou agresi USA vůči Iráku, zahájenou na základě vylhaných informací o zbraních hromadného ničení v tzv. druhé válce v Zálivu. Proč nezákonnou? Rezoluce RB OSN č. 1441 totiž nedávala USA ani nejmenší právo použít vůči Iráku vojenskou sílu. A protože americký útok na Irák byl z mezinárodně právního hlediska kromě Charty OSN v rozporu rovněž s článkem 1 Severoatlantické smlouvy, nemohly USA nutit koaliční partnery v NATO, aby se na něm podíleli. Nejednalo se tedy o oficiální vojenskou koalici, a ani de facto, ani de jure nebylo možné přesně vymezit její členy. Patřila do ní ovšem celá řada evropských států NATO, včetně České republiky.

Dnes se o této „pseudokoalici“ příliš nemluví. Jedním z hlavních důvodů je realita válečných zločinů, kterých se vojáci jejích členů na území Iráku dopustili, a pak také skutečnost, že toto americké dobrodružství stálo západ celkem více než bilion (!) dolarů. Což je suma, nad níž by se měla určitě zamyslet i dnes řada českých politiků, především pánové Fiala a Stanjura, nebo madam Černochová. Jejich zájem bych rozhodně čekal zejména v souvislosti se stále zřetelnější snahou USA přehodit pomyslného Černého Petra financování, vyzbrojování a případné vojenské podpory jejich ukrajinského dobrodružství na krk už tak dost zbědované EU.

Další „koalice ochotných“, v pořadí již druhá, vznikla, jak jinak, na podporu Ukrajiny. V principu z velmi podobných důvodů, jako ta první. Jednání o jejím vzniku proběhlo za účasti ministrů obrany „zainteresovaných“ zemí na vojenské základně Tapa v Estonsku 19. ledna 2023. Vedle hlavního podpichovače pokračování bojů na Ukrajině, Velké Británie, se k ní připojili také Dánsko, Nizozemsko, samozřejmě ČR, Polsko a jak jinak, i kompletní sada nesvéprávných kolonií, volně shrnutých pod matoucím názvem „pobaltské státy“. Na jednání přítomní ministři obrany Španělska a Německa dohodu „o podpoře UA do posledního dechu“ odmítli podepsat. Ve světle posledního vývoje kolem ukrajinského konfliktu zřejmě dobře věděli proč. Nejsem si také jist, jak se k této de facto vojenské koaliční dohodě nyní staví její tehdejší signatář, Slovenská republika.

Signatáři se mimo jiné zavázali poskytnout Ukrajině finanční a vojenskou pomoc ve výši desítek miliard Euro. A jedním z hlavních důvodů, proč se o této koalici začíná právě nyní opět hovořit, je především fakt, že ačkoliv byl závazek podepsán už loni, přiliš se toho zatím nezadělo. Jak se totiž ukazuje, oněch padesát miliard Euro, slavnostně „přiklepnutých“ Ukrajině 27. února 2024 poslanci Evropského parlamentu v rámci navýšení víceletého rozpočtu EU do roku 2027, jsou přesně ty peníze, které Ukrajině slíbily státy „koalice (ke všemu) ochotných“ už prakticky před rokem.

23. 3. 2024 / 14.00 hod.
VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

**VŠICHNI, KTERÝM NA NAŠÍ
ZEMI ZÁLEŽÍ!**

USA ze zdržení plateb obviňují jak přímo, tak prostřednictvím ukrajinských „apologetů války“ Německo. Údajně upřednostňující ekonomické a bezpečnostní zájmy vlastních občanů před zájmy Ukrajiny. S příslušnými dodatky, jaké že to bude mít katastrofální důsledky pro Evropu a svět. Kancléře Scholze chápu a preferování zájmů vlastní země mu rozhodně nevyčítám. Snaží se lavírovat, jak to jde. Což pro něj určitě není jednoduché zejména s přihlédnutím k faktu, že zřejmě ani on, ani německá vláda nemají tak docela pod kontrolou dění v německé armádě.

S aktuální revitalizací „koalice ochotných“ velmi úzce souvisí i dvě prohlášení, která sice zazněla na opačných stranách Atlantiku, ale byla až vzácně synchronní. Nejprve francouzský prezident Macron prohlásil, že země NATO by měly vyslat své jednotky na Ukrajinu. Samozřejmě ne válčit, ale cvičit. Tedy Ukrajince. Jeho slova vzápětí vyvolala odmítavé reakce mnoha západních lídrů, včetně představitelů Německa, Polska, Finska, (kupodivu i) České republiky a dalších zemí, generálního tajemníka NATO i vedení EU. Francouzské úřady promptně reagovaly vysvětlením, že prezident byl špatně pochopen a že to tak nemyslel. Což ovšem Macron vzápětí přebil prohlášením, že svá slova o možnosti vyslání západních vojsk na Ukrajinu pečlivě zvážil a trvá na nich.

Bezprostředně poté americký ministr obrany Lloyd Austin v Kongresu prohlásil, že pokud (nebo spíše až?) Ukrajina padne, NATO bude muset jít do války s Ruskem. Je velmi zajímavé, že stejně jako Macron, i Austin v této souvislosti skutečně hovořil o NATO, nikoliv o USA, které se války v Evropě zřejmě nehodlají vůbec zúčastnit. Logicky nechtějí riskovat jaderný konflikt s Ruskou federací a spíše budou poťouchle z povzdálí sledovat, jak se krvácející Evropa utápí v ekonomickém a sociálním chaosu. Mám dokonce pocit, že by současné americké administrativě vůbec nevadilo, kdyby se zejména východ Evropy změnil na desetiletí v radioaktivní poušť. Přesně v duchu až neskutečně vizionářské novely Iliji Erenburga „Trust D.E.“.

Co říci závěrem? Snad jen kontrolní otázka pro paní Černochovou za 1000 bodů: Jak se dá porazit jaderná velmoc? A vzkaz pro stovky a tisíce o válce s Ruskem blouznících politiků, novinářů i obyčejných lidí, zpitomělých propagandou – nedělejte si žádnou naději. Nečekejte žádného Supermana, Hulka, nebo Kapitána Ameriku. Uvědomte si, že i vy budete sdílet osud svého národa, který dnes s nadšeným hýkáním tlačíte do války s jadernou mocností.

Autor: Jaroslav Štefec fb